

**ISKOLA
NÉLKÜL
AZ ÉLETT
SZÍNPADÁN**

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezetés	3
Előszó	4
Első megkeresett forintom: kastély söprés	5
Első vállalkozásom 12 évesen	17
A szolgáltatástól a kereskedelemig	28
Jártam középiskolába. Néhány napot	34
Hogyan tudtam egy versenyre sem kijutni?	48
Első tolmácsolásom itthon...	56
Hogyan lettem szerelmes-történet író?	64
Első tolmácsolásom külföldön...	77
Első előadásom	82
Siker, de milyen áron?	86
Első nemzetközi road show-m...	95
Hogyan lettem az ország legjobb fodrász-tolmácsa?	104
Luxus külföld és horrorisztikus napidíj	124
Hogyan lettem Tony Robbins magyar hangja?	129

BEVEZETÉS

Rólam: több mint 14 éve vagyok vállalkozó, és körülbelül 2 hónapot voltam alkalmazott. Ez két különálló hónap volt. Az elmúlt 4 év átlagát tekintve körülbelül évi 20 napot dolgozom. Hogyan? Egyszerűen azért, mert volt rá lehetőség, hogy megismerjek olyan embereket, akik ezt lehetővé tették. Ez egy nagyon hosszú, fájdalmas út volt, és ezt most szeretném nektek nagyon röviden és fájdalommentesen átadni, hogy nektek ne kelljen ennyit szívni.

Ha úgy érzed, le kell vágd a szárnyaidat, hogy beleférj a Rendszer fiókjába, nem veled van a baj, hanem a Rendszerrel.

Itt leírom azokat a történeteket, amiket eddig nem mertem nyilvánosságra hozni, de nagy szerepet játszottak abban, hogy iskola nélkül boldog lehessenek, és bőségben élhessek.

Kérdést, hozzászólást vagy javaslatot szívesen fogadok a konyv@zsac.hu címre. Előre elnézést kérek, ha nem azonnal válaszolom meg a kérdésedet. Ha egy héten belül nem kapsz választ, de fontos a kérdésed, kérlek küldd el újra.

ELŐSZÓ

Kedves Olvasó!

Sok szeretettel ajánlom figyelmedbe a történetek végén összegyűjtött tanulságaimat.

Iskola helyett ezek a tanulságok, a valós életből levont tapasztalataim alapozták meg a jövőmet és a további fejlődésemet.

Ezt az esszenciát, ami a kapcsolataim mellett számomra igazi kincs, szeretném most felajánlani Neked.

Első megkeresett forintom: kastély söprés

Körülbelül hét éves lehettem. Akkoriban egy kastélyban laktunk, ahol fával fűtöttünk. Egy hatalmas „L” alakú kastélyban, kerttel, állatokkal, Crysler Jeep-pel. Ma már tudom, hogy ez volt életünkben a „pénz nem számít” időszak. Akkoriban csak annyit tudtam, hogy minden nagy. Legalábbis hozzám képest nagy.

Egy nap az egyik romos gazdasági épület párkányán ültem. Lóbáltam a lábam, a sarkammal rugdostam a falat a forró nyári délutánon. Elvonult előttem a két munkás, akik az állatokkal és a kerttel foglalkoztak. Szokás szerint zsörtölődve beszélgettek, morogva valamin. Tekintetemmel követtem őket, ahogy átsétáltak a kerten. Láttam, hogy megállnak a főépület ajtaja előtt, és bekopognak. Hamarosan megjelent apám – Karcsi – hatalmas alakja. Valamit magyaráztak neki a kert felé mutogatva. De valahogy más volt a viselkedésük. Közelebb mentem, de a romos fal mellett lopakodva, hogy ne lássanak meg. Azt láttam, hogy az arckifejezésük erőltetetten kedves, mesterséges műmosolylyal. A hátuk is hajlott. Lerítt róluk a mézes-mázasság. Még nem halottam miről beszélnek. Azt láttam, hogy Karcsi benyúl az ingzsebébe, kivesz egy színes papírköteget, leszámol a markukba belőle néhányat, majd kezét fognak.

– Akkor holnap találkozunk – voltak az első szavak, amiket hallottam.

Igen – igen.

Majd Karcsi visszament a házba. Amint becsukta az ajtót, eltűnt az arcokról a műmosoly, a mézes-mázasság, és kezdődött újra a zsörtölődés, ahogy a kapu felé vették az irányt. Miért van ez? Mitől mások? Végül előjöttem rejtékhelyemről, és bementem én is a házba. Megkerestem Karcsit.

– Az emberek olyan mások, amikor színes papírokat adsz nekik. Miért? – kérdeztem. Hosszú csend. Vett egy mély levegőt. Mintha azon tűnődne, szabad-e elmondania valamit.

– Igen. A színes papírokat pénznek hívjuk. Az emberek, ha pénzt látnak, nagyon furán tudnak viselkedni. A legfurább, hogy mindenki másképpen lesz tőle fura.

– Mire való a pénz?

– Emlékszel, amikor elmentünk múltkor tekerős rágót venni neked?

– Igen – bólogattam bizonytalanul. Nem tudtam mi köze a rágónak a kérdésemhez.

– A boltban azért adták oda nekem, mert adtam érte pénzt.

– Tehát én akkor tudnék tekerős rágót venni magamnak, ha lenne pénzem? – kérdeztem.

– Igen.

– Honnan lehet nekem pénzem? – derült fel az arcom.

– Ha valaki, akinek van, ad neked. Vagy ha elveszed attól, akinek van. Csak akkor ő nem fog örülni, és lehet, bántani fog. Az emberek nagyon furák, ha pénzről van szó.

– Neked van pénzed, hiszen nekik is adtál. Adsz nekem is?

– Ha elvégzel valami olyat, amiért másnak adnék, akkor neked is adhatok, igen.

– Mi ilyen van? – kérdeztem alig leplezett izgalommal.

– Holnap hozzák a fát télire. Miután bepakolták a pincébe, seperj ki.

– És akkor kapok pénzt?

– Igen. Miután kiséptérl.

– Mennyit?

– Mennyit szeretnél? – nézett rám metsző pillantással.

– Ő... – Erre a kérdésre nem számítottam. Gondolkodtam erősen – 50 forintot – mondtam végül.

– Rendben – mondta, és a kezét nyújtotta. – Fogjunk rá kezet. Kezet fogtunk.

– Miért kell kezet fogjunk?

– Nekem ez olyan, mintha a szavadat adnád. Mint ha megígérnéd, hogy megteszed, és minden rendben lesz. Bízom benned. Egyszer. Ha eljátszod a bizalmam, nem fogunk többet kezet, és nem kapsz tőlem többet pénzt. A bizalom jelképe a kézfogásunk.

Bólogattam. Mi mást tehettem volna? Aznap este alig bírtam aludni, hiszen alig vártam a holnapot, amikor végre először lehet nekem saját pénzem. Arra ébredtem, hogy megjött a teherautó. Hallottam, ahogy beáll. Kirohantam, és néztem ámulatba esve. Hatalmas rönköket húztak le a teherautóról a munkások, vállukra vették, aztán leengedték

egy kis ablakon a pincébe. Órákon keresztül. Aztán a pincében egymásra rakták őket.

Amikor délután elmentek, lerohantam megnézni, mit kell tennem, hogy végre pénzem lehessen. Találtam egy söprűt, és azonnal nekiálltam felseperni, elszánva magam, hogy ezt most gyorsan megcsinálom. Már azt számolgtattam, mennyi mindent fogok venni holnap a pénzből. Első realizációm az volt, hogy a pince sokkal nagyobb, mint amire emlékeztem. Vagyis, nem haladtam úgy, ahogy gondoltam. A másik realizációm, hogy rettenetesen sok a por. Ezért igyekeztem még gyorsabban seperni. Ezzel azt értem, el, hogy az egyenetlen kőpadló huplijaiban meg is akadt a por, és sokkal nagyobb lett a porfelhő. Azt a taktikát alakítottam ki, hogy átmentem a mellette lévő kamrába, ott vettem egy mély levegőt, a pulóveremet a szám elé tettem, és visszarohtam söpörni, ameddig csak bírtam. Aztán kirohanás, mély levegő...

Aznap este nem készültem el. Nemhogy az egész pincével, de a három kamra közül egyet sem tudtam befejezni, pedig a legkönnyebbel kezdtem. Letusoltam. Fekete lét mostam le magamról. Prüszköltem, taknyom-nyálam feketén egybefolyt. Másnap újra nekirugaszkodtam. Rájöttem, ha lassabb mozdulatokkal dolgozom, kisebb lesz a por. Ami viszont nagyon zavart, hogy akárhányszor sepertem fel ugyanazt a részt, mindig egy jó adag porkupacot tudtam összegyűjteni. Ezt megmutattam Karcsinak. Csak annyit mondott, hogy:

– Csináld meg mindenhol legalább egyszer. Finomítani tudsz majd később is, de az értékelhetetlen eredmény, ha valahol négyszer megcsináltad, máshol pedig egyszer sem.

Hát jó. Aznap végigmentem az egészen, és befejeztem az elsőt. Kezdtem belejönni. Már csak egy volt hátra. Ahol a fa volt. A legkoszosabb. Este tusolás után beszélgetésnek lettem fültanúja.

– Ne csináld már ezt velem! – hallottam este Juli hangját kiszűrődni a hálósobájukból. Dolgoztak az anyai ösztönök.

– Megállapodtunk. Ha most hagyom, hogy feladja, sose tanulja meg – válaszolta Karcsi ellentmondást nem tűrő hangon.

– Mégis mit?

– Hogy a dolgokat sikerre tudja vinni, akármilyen történet.

– De ha így folytatja, bele fog pusztulni. Így is mindene fekete.

– Hmm. Tényleg fekete – szinte láttam Karcsi pókerarcát, ahogy bólogat. Aztán elkezdtek másról beszélni.

Másnap munka közben többször éreztem Karcsi tekintetét a nyakamon. Gondolom azt nézte, élek-e még. Éltem. Hosszú mozdulatok. Közepes sebességgel. Ez tűnt a legjobbnak. Végül sikerült a végére érnem. Diadalittasan rohantam fel Karcsihoz. Ő éppen az egyik munkással beszélt. Ahogy hirtelen megtorpantam, láttam, porfelhőt hoztam magammal. Láttam villanni a tekintetét, hogy ennek nem örül, de befejezte a munkással a megbeszélést.

– Kész vagyok – mondtam, amikor végre felém fordult.
– Rendben, nézzük meg – felelte. A pince felé vettük az irányt.

– Itt akárhányszor separtem fel, még maradt – mutattam az első kupacra.

– Igen – felelte.

Körbeértünk csendben. A végén felém fordult, és a szemembe nézett. Összerezentem metsző pillantásától. Vártam, hogy végre megkapom a pénzem, és jön a boldogság, amiért ennyit szenvedtem.

– Késtél. Egy napban állapotunk meg, és 3 nap telt el.

Egy világ dőlt össze bennem. Neeeeee! Ennyit szenvedtem, és még ki sem leszek fizetve? Megrogytam a gondolattól.

– I...igen – mondtam a padlót bámulva.

– Mit tudnál tenni, hogy legközelebb ez ne fordulhasson elő?

– Gyorsabban söprök? – feleltem egy hosszabb szünet után, bizonytalanul.

– Igen. De lehetetlen kisöpörni itt egy nap alatt.

– Akkor? Mégis mit tehetnék? – kérdeztem teljesen kétségbeesve.

– Miért mondtad, hogy egy nap alatt kész leszel? – kérdezte rendíthetetlenül.

– Én... én – nyitottam többször szóra a számat – nem tudom.

– Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy a pénztől mindenki másképp lesz fura?

– Igen.

– Nagyon gyakori hiba, hogy egyszerűen az emberek nem gondolkodnak, ha pénzt látnak. Szóval, mit tehettél volna?

Nem tudtam, mi a jó válasz, semmilyen választ nem tudtam. Úgy éreztem, hogy helyrehozhatatlanul hibáztam, és jó lenne, ha elsüllyednék a föld alá.

– Nem tudom.

– Én mondtam neked, hogy készülj el egy nap alatt? – kérdezte türelmesen.

– Nem. Miért, lehetett volna több is?

– Ezt most már utólag soha nem fogod megtudni. De ha nem kérdezed meg előre, ugyanúgy sosem fogod tudni. Hány napot tudtál volna az elején biztosra mondani?

– Nem tudom, mert nem tudtam, hogy ennyi ideig fog tartani.

– Akkor hogy vehetnélek komolyan? Mi lett volna, ha mondjuk a festőket kihívom másnapra, ahogy mondtad, hogy kész leszel?

– Most már tudnám, hogy ez három nap.

– Igen, pontosan. Mivel már csináltál ilyet, a következőben jobb leszel. Könnyebben fel tudod mérni, és gyorsabban el fogod tudni végezni. Ezért érdemes, ha valami újba kezdesz, az első néhány munkádat ingyen adni, és szólni, hogy fogalmad sincs, mennyi ideig fog tartani. Elárulok egy titkot: gyakran sokkal fontosabb, hogy megbízható legyél, mint gyors. Mert ha megbízható vagy, akkor nem kell a festőknek várniuk. A festőket akkor is ki kellene

fizessem, ha festenek, ha nem. Várni a legdrágább – fizetek, de nincs lefestve a fal. Soha ne hozd az ügyfeled olyan helyzetbe, hogy fizessen is a festőnek, de ne is legyen lefestve a fala.

– Akkor négy napot kellene mondjak legközelebb? Annyi idő alatt biztos.

– Pontosan. Mert bármi történhet menet közben. Például eltörik a seprű, és amíg mész másikat kérni, nem tudsz haladni. De a festők attól még itt lennének a megbeszélt időben.

– És... akkor most ki leszek fizetve?

– Ha itt állnának a festők, nekik nem 50 forintot kellett volna fizessek, hiszen ők hárman vannak. Tehát ha te kérsz 50 forintot, és ők is fejenként 50 forintot, akkor én összesen 150 forint mínuszban vagyok. Úgy fizetek, hogy nem kapok semmit.

Hosszú csend. Mit jelent ez? Már így is gombóc volt a gyomromban, a torkomban dobogott a szívem. Mit jelent mindez?

– Most kifizetem, amiben megállapodtunk, hogy rajtam ne legyen támadási felület. Úriemberként fogok viselkedni. Ezt javaslom neked is, mert ha nem fizetsz ki valakit, ő nem azt fogja másoknak mondani, hogy azért nem lettem kifizetve, mert rosszul dolgoztam.

– Hanem? De hiszen ez az igazság.

– Lehet. De az emberek nagyon furák tudnak lenni, ha pénzről van szó, és nagyon furák tudnak lenni azokkal kapcsolatban, akikkel pénzügyi kapcsolatba kerülnek.

Ezért valamilyen mesét szoktak kitalálni, hogy a másik miért rossz ember, amiért nem fizette ki őket. Tehát legyél mindig úriember. Hogyan tudnál a mostani helyzetemben úriember lenni?

Úgy éreztem magam, mintha gyomron vágtak volna. Komolyan arra gondol? Ez lehetséges? Hosszú csend. Összeszedtem minden bátorságom. Lemondtam a pénzről.

– Akkor ne fizesd ki – böktek ki.

– Ez nem úriemberi viselkedés – felelte egy félmosollyal.

– Miért nem? – förmedtem vissza kicsit idegesebben, mint szerettem volna.

– Mert nem lehetőséget adsz nekem, hogy ne fizesselek ki, hanem utasítasz, hogy mit tegyek. Az emberek nem szeretik, ha üzletileg nyersen megmondod, hogy mit tegyenek, vagy ne tegyenek.

Szóval az sem jó, ha kérek pénzt, az sem jó, ha nem kérek pénzt. Kezdem teljesen összezavarodni.

– Akkor?

– Azt kell éreznem, hogy felajánlod nekem hogy én dönthetek, és akárhogy döntök, megmarad a jó kapcsolat. Ha nincs jó kapcsolat, sosem fogok neked legközelebb munkát és pénzt adni. Szóval? – nézett rám kérdő tekintettel.

– Ha... ha gondolod... mivel késtem... ne fizesd ki – mondtam végig a padlót bámulva.

Eltelt egy másodperc. Aztán tíz másodperc. Én félelmemben kezdtem felhúzni a vállaimat, mintha valami

borzalmas dolog közeledne. Eltelt még egy örökkévalóság. Végül szép lassan felnéztem. Egy mosolyt láttam. Ez most még jobban összezavart. Azt láttam, hogy Karcsi mosolyog. Ahogy felnéztem, a kezét nyújtotta.

– Rendben, köszönöm a munkád.

– Ő... – nem igazán tudtam mit mondani, de én is nyújtottam a kezem.

– Tessék, 50 forint – mondta, miközben felém nyújtotta az érmét. Elfogadtam. A hitetlenség súlyos, mézszerű ragadóssága és az izgalom robbanása keveredett bennem. Elindultunk kifelé.

– Megyek a boltba. Ha szeretnél jönni, öltözz át, és gyere te is. Rohantam.

– Kérdezhetek valamit? – mondtam a bolt felé vezető úton, összeszedve minden bátorságom.

– Persze.

– Kérhettem volna többet is? – böktem ki hadarva.

– Ezt sosem fogod megtudni.

Ahogy egyre jobban közeledtünk a bolthoz, úgy feszített egyre jobban az izgalom. Szinte ugráltam örömömben. Felkaptam egy kosarat. Mindent beledobáltam, amit meg akartam venni. Mire Karcsi is odaért, már púpos volt a kosaram. Odajött, megállt mellettem. Végignézett a kosaramon majd rajtam.

– Melyiket szeretnéd a legjobban?

Végignéztam a kosaramon. Mit tudom én. Az összeset. Hisz végre volt pénzem. Végül a szemem megakadt a kék

tekerős rágón. Felkaptam és mutattam.

- Ezt!
- Jó, akkor először azt fizesd ki.

Odaadtam a kasszásnak. Miért kell nekem egyesével fizetni?

- Ez 216 forint.
- Hogy mi? – kérdeztem vissza hitetlenül.
- Ez 216 forint lesz.

De hiszen ez több, mint amennyi pénzem volt. Sokkal több. Éreztem, hogy gyűlni kezdtek a szememben a könnyek. Mégsem értem el semmit. Hiába dolgoztam. Segélykérően felnéztem Karcsira. Ő kérdően nézett vissza rám. Egy jó ideig így álltunk.

- Akkor ezt nem tudom megvenni?
- Nem. És a többit is vissza kell rakni.

Elnehezült tagokkal, a könnyeimmal küszködve húztam a kosarat, és megpróbáltam mindent visszatenni. A második dolognál már folytak a könnyeim. Szavakon túl megalázva éreztem magam. Forrt bennem a düh. Legszívesebben a teljes polcot összetörtem volna. Végül utoljára a kék tekerős rágómat akartam visszatenni. Ekkor Karcsi odajött.

- Gyere, meghívlak egy rágóra, ha elmondhatok ezzel kapcsolatban egy tanácsot.

Letöröltem a könnyeimet és felnéztem.

- Nem keveset kell költeni, hanem sokat kell keresni.

Tanulságok:

- Tárgyalás előtt mindenképp érdemes felmérni a helyszínt
- Ha új területre kell árajánlatot adnom, érdemes egy referenciamunkát végezni ingyen, hogy tudjam, mennyi időbe telik és mi kell hozzá.
- Utólag soha nem tudom meg, hogy kérhettem volna többet.
- Árajánlatnál tudnom kell milyen folyamatok következnek utánam. Ha várni kell rám, az sokkal nagyobb veszteséget okozhat a megrendelőmnek, mint amennyit nekem fizet.
- Váratlan dolgok mindig lesznek, ezekre érdemes készülni, és akkor nem is olyan váratlanok.
- Azt a pénzt lehet elkölteni, ami befolyt. Nem érdemes sem ténylegesen, sem fejben előre elkölteni a pénzt.
- Üriember az, aki lehetőséget kínál.
- Fontosabb, hogy megbízható legyek, mint gyors.

Első vállalkozásom 12 évesen:

Kalapáló szívvel értem föl a Rózsadomb egyik magas utcájához. Ahogy lenéztem az eléem táruló látványra, hálát adtam, hogy nem azok a magas terepjárók parkolnak itt, melyeknél nem érem fel az ablaktörlő lapátot. Ellenőriztem, hogy a vizes palackból vágott, 100 db szórólapot tartalmazó szórólaptartóból hány darab van még nálam. Az eddigi fogyást tekintve megállapítottam, hogy még kb. két óra, amíg végzek. Egy mély levegővel igyekeztem emlékeztetni magamat arra, hogy ennek most örülök, hiszen vállalkozóvá válhattam. A hitetlenségtől fejemet csóválva igyekeztem erős léptekkel kiűzni a fejemből a „Miért jó ez nekem?” kérdést. De hogy jutottam ide?

Karcsi azt javasolta nekem az egyik filmnézés után beszélgetésünkön, hogy az életben két fontos terület van, és szerinte ezeket mindenképp sajátítsam el. Ez a kommunikáció és a pénz. A rákövetkezendő néhány napban felmerült az ötlet, hogy miért nem szórólapozok azoknak a cégvezetőknek, akikkel Karcsi konzultál. Mivel azt az útmutatást kaptam, hogy mindegy mit csinálok, csak legyen benne sikeres, ezért szórólapos lettem.

„Pénzben már csak azért is érdemes, hogy sikeres legyél, mert 16 éves korod után tőlünk egy fillért nem fogsz kapni. Kezdj el most gyakorolni, mert így kisebb lesz a pofára esés. Ne hidd, hogy van időd. Amíg nincs eredmény, nincs időd.”

Be akartam bizonyítani, hogy tudok sikeres lenni. Első probléma: nem volt szórólap. Napokig gondolkodtam, hogy mit lehetne tenni. Megnéztem a városban kezembe nyomott szórólapokat, kíváncsian forgattam őket. Azon tűnődtem, tudnék-e valami ilyesmit gyártani. Néhány napra rá Juli kérdése zökkentett ki:

– Te Zsac, nem lehet egy oldalra több kisebbet nyomtatni?

– Hogy érted, hogy kisebbet?

– Hát mekkora egy szórólap?

– Nemtom, nézzük meg.

Rátettem egy aluljáróban kezembe nyomott szórólapot a felkínált irodai fehér papírra, és megállapítottam, kicsit nagyobb, mint a negyede.

– Zsac, nézd meg, hogy lehetne négyszer ugyanazt a szöveget rátenni egy irodai lapra Word-ben.

– De milyen szöveget tegyek rá négyszer? Hiszen még nincs is kinek szórólapot készíteni.

– Azzal egyelőre ne foglalkozz. Keresd a lehetőséget.

Így az elkövetkező napjaim a számítógép pötyögésével teltek. Próbáltam valamilyen értékelhető eredményt kihozni a Word-ből. Semennyire nem értettem a Word-höz, ezért nem nagyon haladtam. Úgy tudtam egyedül valami közelítőt elérni, hogy egymás után négyszer begépeltem egy bekezdésnyi szöveget. A probléma az volt, hogy ha az egyiket egy kicsit odébb akartam tenni, akkor az egész oldal szétesett, és két oldalt betöltő szövegem lett. Egyre görcsösebben

és frusztráltabban vertem a billentyűzet gombjait, de eredményt nem nagyon értem el. Két nap frusztráció után kirobbanva Karcsihoz fordultam:

– Miért kell ezzel nekem foglalkoznom? Miért nem adhatom ezt ki másnak? Szívjon vele ő.

– És mit fogsz mondani neki?

– Hát, hogy csináljon szórólapot.

– Ez nem így működik. Hogyha érzik, hogy szakmailag nem érted, akkor eladnak neked mindenféle drága megoldást. Nagyon gyakran a szakmailag drága megoldás nem hozza a számodra kívánatos eredményt. Érdemes minél kisebbet hibázni, mert a kis hibába még nem halsz bele pénzügyileg.

Ezért morogva, de újra nekiláttam a Word-nek. Néhány nap nyögvenyelős szívás után lett egy valamilyen eredmény. Nagyon nem olyan, mint amelyet szerettem volna, de valamilyen. Karcsi megmutatta egyik ügyfelének, akivel konzultált, és ő mindjárt rendelt is ötezer darabot. Hatalmas szerencsémre volt már szövege, így azt csak be kellett illeszteni a Word-be. Természetesen nem pont olyan volt, mint amit készítettem, ezért néhány napig szívtam, mire mindegyik ugyanúgy nézett ki. Mondtam már, hogy előtte semennyire nem értettem a Word-höz?

Sosem sikerült pont ugyanolyanra szerkeszteni a négy szórólapot az A/4-es lapon. Megmutattam Julinak. Vetett rá egy pillantást, és ennyit mondott:

– Ezt csak te látod, az ügyfelek nem fogják összeha-

sonlítani a két szórólapot, hiszen csak egyet fogsz a kezükbe adni. Soha ne várj, vidd végig a folyamatot, majd finomítász menet közben, vagy a végén.

Vettem egy nagy levegőt, és kalapáló szívvel rányomtam a nyomtatás parancsra. Életem leghosszabb percei voltak, amíg hallottam berregni a mátrix nyomtatót. Becsukott szemmel vártam, hogy hamarosan beérik a több hét munkája, és sikert aratok. Elhallgatott a mátrix nyomtató. Még egy mély levegő, kinyitottam a szemem reménnyel teli szívvel. Hiányoztak sorok a szórólapból. Mintha kitakarta volna valami a lapon azokat a részeket. Teljes kétségbeesésben megmutattam Julinak. Persze ő sem nyomdász...

– Nem lehet, hogy más a nyomtató margója, mint amit a monitoron látunk?

– Hát, mit tudom én.

– Van jobb ötleted?

– Hát, nincs.

– Akkor indulj el ezen, ez is jobb, mint a semmi.

– De hogyan? Azt sem tudom, mihez nyúljak. Hogy induljak el?

– Nyomogass végig mindent.

Áhhhhhhhhhhhhhh! Vissza a Word-höz. Semmilyen információt nem találtam a nyomtató margójáról. Semmivel nem tudtam megoldani, hogy jó legyen. Karcsihoz fordultam.

– Nagyon gyakran van, hogy egy mérőműszer igazából nem azt méri, mint amit kijelez, hanem szűri az